

Tisíce úkolů jedné mladé babičky

Vnitřně, srdcem, se Fita pokládá za mladou. Byla mnoho let profesorkou na gymnáziu v Santiago de Compostela. Nyní je již v důchodu, ale nedá se říci, že by přestala pracovat. Má na rukách - jak sama říká - tisíce úkolů. V době této krize se dívá zpět a uvědomuje si, že „dříve nikdy nebylo lépe“. I když se setkala s mnoha obtížemi, naučila se být v každodenním životě šťastná.

30.10.2011

Narodila jsem se na vesnici v Galicii, bylo nás 15 sourozenců. Můj otec mě nakazil svou vášní ke vzdělání. Byl učitelem galicijštiny, který když zůstal bez školy, založil po velkém úsilí jednu ve Villagarcía de Arosa. Po vystudování humanitních věd jsem se vdala a přihlásila jsem se do konkurzu jako profesorka literatury. Pracovala jsem na středních školách v Orense, Lalín, Caldas de Rei a nakonec v Santiagu, kde jsem pracovala dvacet let až do odchodu do důchodu.

Během života, stejně jako mnoho jiných, jsem musela zvládnout spoustu obtíží a osobních, rodinných i ekonomických problémů, problémů v práci apod. Kromě jiného jsem se léčila v nemocnici, umřela mi sestra Alice, sedmiletá dcera Begoña

zemřela při automobilové nehodě... S pomocí dalších jsem musela pracovat a hodně cestovat, abych se postarala o děti a zároveň sladila svou rodinu a práci.

Vždy jsem měla víru v Boha, ale přiznávám, že obtíže mi pomáhaly v růstu. Prostřednictvím mých dvou sester, které byly v Díle, jsem poznala Opus Dei a naučila jsem se lépe stýkat s Bohem v každodenním životě - i při řešení problémů - a všechno jsem řešila spolu s Ním. Pochopila jsem, že ať se děje cokoliv, Bůh je vždy s námi. Z toho jsem čerpala sílu a mohla tak lépe pomáhat druhým, např. v rodině, ve vyučování náboženství ve farnosti, ve škole apod. Byla jsem studijní vedoucí a s některými kolegyněmi jsem si nerozuměla, ale naučila jsem se s nimi vycházet a každého brát takového, jaký je, a nakonec jsme byli všichni dobří přátelé.

Před několika lety jsem šla do důchodu. Slavili jsem mši v katedrále a potom mí spolupracovníci z gymnázia připravili rozloučení, na kterém se zúčastnili mí příbuzní a přátelé z jiných škol. Něco z toho, co bylo řečeno, se mi líbilo, protože to byla vskutku pravda: „byla vždy zásadová; byla to odvážná žena; vždy dbala na dobro druhých; chápala a brala druhé takoví, jací jsou, i když měli jiné názory;“

Nyní mám spoustu práce, která zaplňuje celý můj život. Na jedné straně je mou prioritou jedenáct vnoučat a osm dětí, snažím se pomáhat, jak to jde. Jedno vnouče na tom bylo moc špatně - ani se nemuselo narodit, kdyby jeho rodiče poslechli radu lékaře a dali ho potratit, ale my jsme ho chtěli. Další přicházejí na oběd nebo pobýt několik dní, nebo jim pomáhám se studiem apod. Také jim dávám rady,

učím je modlit se atd. Dnešní babička má tisíce výchovných úkolů!

Navštěvuji nemocné, pomáhám s učivem dětem, které jsou delší dobu v nemocnici, aby nezaostávaly ve škole. Také jsem se zapojila do jednoho sdružení, které pomáhá osamělým lidem, navštěvuji starší lidi, abych jim dělala společnost, promluvila si s nimi apod.

Dále se zajímám o literaturu - byla to má odbornost -, i když teď jiným způsobem. Před několika lety jsme založili knižní klub v rámci jednoho kulturního sdružení. Scházíme se a děláme recenze zajímavých knih. Na ulici potkávám své někdejší žáky a jejich rodiny a mám radost, když vidím, jaký pokrok udělali.

Stále nacházím tolik věcí, které je třeba udělat... Chci pomáhat lidem a vnitřně se cítím mladá. Myslím si, že to, co nás činí starými, není věk ani důchod, ale neschopnost milovat...

Vidím kolem sebe mnoho lidí a mnoho problémů: ale vždy můžeme s něčím pomoci a s Boží pomocí a naší vůlí tak přispět k tomu, že společnost, ve které žijeme, bude lidštější.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/tisice-ukolu-jedne-mlade-babicky/>
(28.02.2026)